

Плечиста музика, хоч тиша — й ні капелі,
Ані музик, ні шелестіння лусок.
Та все могутніш — звукові колеса,
Де на пустелю переходить поле

І стереже пісок не лев, а пальма,
Що — на трикутники — трикольорові сльози.
Ніде ні броду, ані перелазу,
Єдиний звук, де щойно — кілька спільних.

Із тіла тягне — ліктем з горла, — й можна
Без тліну вже — на всі вітри — в безмежне,
Хоча межу — матерія солона —

Ще тлумом (з форми — черепки) силенним.
Все збільшується видноколо й тиск, —
Не криголам — без світла, — самота.